

трибуна

АРСЕНАЛ

Приемник на в. "Заводска трибуна"
Издание на "Арсенал" АД

на стр. 2

Поетът
Румен Денев:
Живот в дъжда

6 март 2015 г. • година IV • брой 100

Акценти

Николай Ибушев:

ВИЕ СТЕ ПРИОРИТЕТ. ВАЖНИ СТЕ НИ!

Обрнали сме с лице към вашия завод и много неща ще направим. Искам в следващите години този завод да стане един от най- привлекателните. Това каза пред близо 100-тина работници и служители на Завод 4 в „Арсенал“ АД изпълнителният директор на фирмата Николай Ибушев.

В сряда, на 4-ти март, той се срещна с представители на колектива на Завод 4. Това бе първата от поредицата срещи на ръководството на „Арсенал“ с колективите на отделните

заводи.

Завод 4 бе избран да е първи заради това, че от лятото на миналата година до момента съставът му е увеличен двойно и на практика половината от новоприетите работници и служители в „Арсенал“ за последните 9 месеца са назначени именно в Завод 4.

На срещата, преминала при изключителен интерес от страна на колектива на Завод 4, бяха председателите на синдикалните ръководства на КНСБ и КТ „Подкрепа“ в „Арсенал“ - Атанас Бозов и Любомир Лалев, синдикалните лидери на завод 4, ръководството на завод 4 в лицето на директора д-р х. н. Георги Ненчев и заместниците му Марина Селдарова - по производствените въпроси, и Делян Трифонов - по техническите въпроси.

Продължава на стр. 4

АРСЕНАЛСКИТЕ „БУРАТИНЧЕТА“ С ПРИНОС ЗА КАУЗА

С две прекрасни мартеници - тъкана черга и интересни вълнени червено-бели вретена, участва в тазгодишния конкурс за най- оригинална мартеница колективът на детската градина „Буратино“ в „Арсенал“.

Миналата година децата на арсеналици подкрепиха идеята на „Би Би Си Кейбл“ с големия мартеница на своя патрон - Буратино. Тази година направените от тях български сувенири бяха издържани в интересна арт вълна.

Идеята на организаторите на този конкурс бе от продажбата на мартениците да се направе първата вноска за изграждането на площадка за шахмат на открито в парк „Розариум“.

Разбира се, че ще участваме, категорична бе при поканата на организаторите директорката на забавачницата Стефка Ганчева.

Двама младежи - Силвия Димитрова и Атанас Крондев, станаха щастливи притежатели на една от двете мартеници на децата от „Буратино“. Те избраха пролетното си бижу с много желание и вълнение, още повече, че е плод на детското въображение и с идея за добра кауза.

Атанас, който работи в машиностроителна фирма в Калофер, е от Енина и е син на арсеналица Александър Крондев, монтъор в Завод 5. Слътничката на Атанас - Силвия, е част от колектива на „България-К“. Двамата пожелаха успех на каузата и много игри на малчуганите от „Буратино“. Те се надяват и идната година мартениците на децата от арсеналската детската градина да са сред най-интересните и да печелят симпатиите на хората.

460 лева бяха събрани за два дни от благотворителната продажба на изработените с много любов мартеници от децата на Казанлък. В инициативата на „Би Би Си Кейбл“ се включиха и много граждани, ученици от начални и средни училища.

Надеждата на организаторите е, че със съвместни усилия и подкрепа площадката за шахмат на открито в парк „Розариум“ ще може да бъде факт до края на лятото.

„Трибуна Арсенал“

В БРОЯ ЧЕТЕТЕ:

на стр. 3

www.experti-kazanlak.com

ЕКСПЕРТИ

КАЗАНЛЪК

Експертно:

За общинския дълг

на стр. 5 - 7

Среци:

Правнучката на Райна Княгиня
Таня Попова

ШАНС ЗА БЕБЕ

За втора година Община Казанлък стартира прием на документи за подпомагане на асистираната репродукция за семейства по метода „ин витро“. Критериите за финансово подпомагане на лица с репродуктивни проблеми, лично преди всичко с методите АРТ, са обявени на сайта на Община Казанлък.

Периодът за набиране на заявления е от 16 февруари до 31 март 2015 г. Документите се приемат в Центъра за услуги и информация на гражданите от 8:30 до 17:30 ч., всеки работен ден.

Финансовото подпомагане на лица с репродуктивни проблеми, живеещи на територията на община Казанлък, стана възможно след като Общинският съвет прие Правилник за подпомагане на процедури „Ин витро“ на лица с репродуктивни проблеми на територията на община и в бюджета на Община Казанлък за 2015 г. бяха предвидени средства в размер на 8000 лв.

„Трибуна Арсенал“

ПРЕГЛЕДАЙ СЕ БЕЗПЛАТНО ЗА РАК НА ГЪРДАТА!

Запиши си час за платен профилактичен ехографски

преглед в рамките на кампанията

на AVON „От любов към живота“.

Можеш да се възползваш, ако си

на възраст между 30 и 49 години.

С предимство са жени в неравностойно положение от следните групи: многодетни майки, дългосрочно безработни жени, регистрирани в Бюджета по труда; жени от малцинствени етнически групи; жени с увреждания.

За записване на час – свържи се със „Сват без граници“ в Стара Загора до 15 март на телефони:

0884 765 147, 0878 426 933 и 089917 61 12.

Издателски съвет: Николай Ибушев, Янко Запрянов,
Цветан Шиков, Добрин Драгнев.

Редколегия: Деляна Бобева - гл. редактор, Диана Нейчева, Мария Рашкова,
Първолета Петкова, Мария Пискова, Миран Маденджиян, Венко Юнаков.
Със съдействието на КНСБ и КТ „Подкрепа“ в „Арсенал“ АД.

Арсеналецът Румен Денев:

ЖИВОТ В ДЪЖДА

Животът в литературата не е лесно нещо. Румен го е приел, без да мрънка. Рядко е работил в редакции, културни отели или издателства, как-

но Чудомир живее шумно, а Румен – тихо.

В оръжейницата Румен Денев намира поприще във фирмения „Заводска

Румен Денев е носител на Националната награда „Южна пролет“ 1987-ма за дебюта си с „Животът на дъжда“. Автор е на сборниците със стихотворения и поеми „Вечният мир“ (1990), „Последно“ (1999), „Звукописи“ (2001), „Стихотворения“ (2005), „Посоки на погледа“ (2006) и „Люлка на вселената“ (2011). За поемата „Люлка на вселената“ е удостоен със специалната награда на Съюза на българските писатели. През 2012 г. излиза книгата му с есета „Град България“ (политическа фантастика). Последната, в обогатен вариант, излиза през 2014-та като „Назад към човечеството“, заедно с „Подражание на псалтира“ – поезия. От миналата година е член на ПЕН-клуба, което смята за голямо признание. Негови произведения – стихове, есета и публицистика, са печатани в много литературни и периодични издания. Член е на редакционния съвет на Литературно списание „Кула“ в Казанлък. Член е на Съюза на българските писатели.

От година е член на Литературен кръг „Смисъл“, поканен от поетесата Виолета Христова, която миналата седмица представи в Казанлък две нови книги на Румен.

то се полага на човек, минал през школата „Максим Горки“. Въщност, казанлъшкият поет борба“. Това в никакъв случай не беше многотиражка, каквото по предпиятията имаше много”,

Призът „Южна пролет“ намира един поет в „Арсенал“

Румен Денев е от онези автори, за които още приживе се знае, че те ще останат. Че са вечни. Много от познаващите поезията му, пък и прозата от последните години, го наричат „велик“. Да се каже това за Румен не е преувеличено. Той е истински ПОЕТ. И в поддelenите стихове, и в прозата си. Неговата поезия извира. Тя е дълбока. Тя е ритмична. Тя е песенна. Тя е красива. Тя е Мисъл. Философия.

Че се увлича от философията, Румен си знае отдавна, но едва в последните години това става ясно и на публиката. Защото, Румен прописва философски есета. Признава, че се осмелява за това, едва след натрупването на житейски опит. Труден опит. Вероятно, с този опит „на гърба“, Румен прописва още по-добре.

Той е роден през април 1958 г. в Казанлък. За първи път публикува стихотворения през 1973 г. Следвал едва година българска филология в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, Румен няма как да скрие таланта си. Той блесва и за очите на Георги Константинов, който го пита просто: „Искаш ли в Москва?“. „Максим Горки“ е точното място за Румен. Творческият изпит за него не е проблем и Светът на Големите се отваря за младия поет в семинара по поезия на Лев Ошанин..., в цялото писателско гъмжило на Литературния институт..., в гъбините и в пространствата на огромния град...

За своето отваряне към света Румен днес казва: „Навсярно българските младежи трябва да ходят да учат в чужбина, за да се освободят от провинциализма си. Защото там всичко у теб се променя – в езика, в жестовете, в общуването с всичко, от което ставаш Друг...“.

С тази вече другост, приbral се в България през 1986-та, поетът подготвя за издание „Животът на дъжда“ – първата си стихосбирка. Повечето от стиховете са написани в Москва. Събрала е за печат, но дълго отлежава в „Народна младеж“. Изровен от Давид Овадия при разочарованието на литературния буренак след Петко Братинов, ръкописът на Румен „грабва“ новия редактор, който търси път за младите. Една вечер след бурен „купон“, майката на Румен го посреща с новината: утре в 10 го чакат в София. Уморен и жаден за сън, той за малко да откаже. Но в тъмни зори мама излива една чаша студена вода на главата му и го натирва с думите: „Проглуши ми ушите с тая книга, а сега не искаш да заминаваш...!“.

Като в банаен роман коректорът от ведомствения арсеналски вестник „Заводска борба“ хваща в последния момент своя влак за българската литература. Но още първата му спирка – „Южна пролет“ – 1987-ма, подсказва, че словесните пътешествия с Румен Денев са полюсно далече от баналните поетични думообитания. „Животът на дъжда“, издадена през 1986-та, печели престижната Национална награда за дебют в поезията „Южна пролет“ – Хасково – 1987-ма.

Румен вече живее в литературата.

дипломиране. По лични причини. Връща се у дома. Започва работа в „Арсенал“ и остава в Казанлък. Никога не е мислил да живее другаде. По това с Чудомир си приличат,

спомня си поетът. – Това си беше вестник!“. В редакцията „шетат“ заедно с Главния – Ангел Арабаджиев, Иван Минчев – поетът-хуморист, Неделcho

Ганев, пак поет, Веселина Дервишева, Тони Джимова... Румен има простицата задача да коригира текстовете от линотипната машина, която вади статиите на редове. На практика е сло-вослагател /като Ботев и Благоев, шегува се Румен, а не като Тодор Живков.../. Шансът на Румен да пише повече идва при едно отъствие на Главния. Така московският литературен възпитаник започва да „прецежда“ амбициите на арсеналските пишещи, лелещи публикуване. Между тях има и таланти. Тук именно Румен открива мла-

“Радостта“ се отпечатва като „Г“... Никой от редакцията не забелязва. Вестникът излиза „топъл – топъл“ и както винаги – първо отива при партийното ИВД на комбина-та. Зоркото му око съзира в Радостта – Гадост...! Ведна-га се сигнализира градската полиция, слuchаят е в ръце-те на ДС... На Румен му се разминал. Но цяла нощ ня-колко души – брой по брой, въоръжени с писалки, соб-ственоръчно довършват дъ-гичката на Г-то в Р. Okазва се – буквата е трябвало да се бракува, била е вече по-изхабена... Но – Гадостта си е Гадост. Днес на Румен му е

не в поезия и проза, която продължава да се ражда по белите листове. Ражда се обикновено по изгрев слън-це, когато мисълта, пречи-стена от сънja, търси точната си литературната форма. А от скоро – и философската.

Румен философства. Наистина.

Поетът е изкушен от фи-лософстването още като студ-ент в Москва. Но едва сега посяга да пише през него. Усеща се близко до Шопен-хауер. Макар Шопенхауер да е ateist, а Румен Денев – не. Тезата на Румен за Бо-

дия Николай Станков, тра-гичният поет на Казанлък, отпечатал именно в „Заводска борба“ първите си сти-хове. Насърчен от Румен Денев. „Този човек е поет!“, рекъл си Румен и още си ре-къл: „Най-после!“.

Творческото писане и ре-дактиране обаче не осво-бодило коректора от орга-низационното задължение да разнася с мотокара сед-ничния тираж по цехове и заводи. Пратката вестници се предавала на партийни-те секретари, които отговаряли за разпространението. Румен остава в „Арсенал“ от 1983-та до началото на 90-те. Точно тук го заварва и голямото признание: „Южна пролет“ – 1987-ма. Което му дава и свой път в литературата.

Румен помни „Арсенал“ с добро

Доброто се случило, дори когато бил на път totally да се „издъни“ пред идеоло-гическите власти в комбина-та, че и пред политическата полиция – ДС. Преди по-реден празничен 9-ти сеп-тември Румен пише – в съ-гласие с духа на времето, статия под заглавие „Ра-достта от победата“. Пише за радост, обаче – друго излиза от печат...“Р“ – то в

просто – смешно. Но тогава – не съвсем.

Времето в Отдел „Култура“

жията воля е близо до Шопенхауеровото разбиране от „Светът като воля и предста-

Виолета Христова представи новите книги на Румен

„Проникновен мислител, откривател, Учител... Румен Денев – едно от най-устойчивите словосъчетания в настъ-ните ми литературни представи в последните години...“, така поетесата Виолета Христова отвори вечерта на двете нови книги на Румен – „Подражание на псалтира“ – по-эзия и „Назад към човечеството“, която авторът шеговито определя като политическа фантастика. Между двете има много общо, сподели Румен Денев пред събралиите се в за-лата на „Искра“ 4 на 25-ти февруари в Казанлък негови читатели, повечето – и близки приятели. Пред тях поетът, вече добре познат на българската публика, изкушена от словото, призна, че изповядва усещането и разбирането за поезията като вътрешен глас на звуците. За звуците и тяхното echo у четящите, за поезията като „несьществуващ език, на който никой не говори в ежедневието“, за празни-ка – представяне на книга – „един особен жанр“, за душата – „като точка, пълна с небе“, за стихотворенията, зографи-свани като фрески от храм, за прозата на Румен, „осветена с поетичен прожектор“ /Виолета Христова/, стана дума в срещата, организирана от Общинска библиотека „Искра“ в Казанлък – град, който за Виолета, оказва се, продължава години наред да си остава „литературен град-държава“.

в Общината, в редакциите на списание „Кула“ и вест-ник „Седмица“, за Румен са малки изключения в житей-ското му битие на работец по предприятието. Това не го притеснява. Разбира се, чувства се по-добре в об-щинската библиотека, къде то е сега. Оцеляването чрез физически труд не пречи на мисловното му оцелява-

ва“. Именно всеобщата воля като първопричина и про-явление в нещата е онова, което Румен търси напоследък. Той търси Божията воля у волята на човека с ясното съзнание, че в това Едно има две различни неща.

Продължава на стр. 4

ЕКСПЕРТНО: ЗА ОБЩИНСКИЯ ДЪЛГ

„Призовавам да не се спекулира с наличието на общински дълг, от което да се правят изводи, че Общината се загробва“, каза за „Трибуна Арсенал“ заместник – председателят на Общинския съвет на Казанлък Драгомир Петков, който е и председател на Постоянната комисия по бюджет и финанси в местния парламент.

Петков е част от групата „Експерти за Казанлък“. Той призова да не се спекулира с въпроса за общинския дълг още по време на второто четене и приемането на Бюджета на заседание на Общинския съвет. Пред съветниците Петков изнесе данни за структурата на общинския дълг. Той подчертава, че огромна част от него – 4 млн. лв., са плащания за т. нар. „Дупка на инфекциозното“, резултат от сделка преди 8 години, по която през миналата година съдът се произнесе в полза на „Тракия Трейд“. Фирмата е на бизнесмена Тодор Колев, който купи терена на Старата болница, но така и не започна строителство на обещания там МОЛ заради пречки и несъответствия на договора с общинската нормативна уредба.

Община Казанлък влезе в 2015-та с дълг от 8 млн. 995 хил. 920 лв., като 4 –те милиона за Тодор Колев са половината от дълга. Огромната част от останалия дълг на Общината е формиран за заеми от фонд ФЛАГ, отпуснал средства за реализацията на европроекти. Средствата по Европроектите са възстановими, подчертава Петков и припомни, че решението за заеми по ФЛАГ е взето от местния парламент, включително от съветници от БСП, които по време на сесия изключително остро обвиниха кметското ръководство в декапитализация на Общината. „Решенията за кредити са взимани от всички нас и ми е крайно неприятно в публичното пространство съветници, които тук са гласували за тегленето на заеми, да спекулират по въпроса, все едно изобщо не знай и не са участвали във вземането на решенията за кредити“, каза Петков. Той поясни, че 3.5 млн. лв. от дълга е mostово финансиране именно по Фонд ФЛАГ, който отпуска изключително изгодни кредити за реализацията на европроекти – кредити с нисък лихвен

процент. Част от общинския дълг е формиран и от нужните при подобни случаи 5 % собствени пари, които се изисква Общината да вложи за реализацията на европроектите, поясни още Петков. „Не можем да не вървим до край и да спрем да отпускаме средства за проекти, които вече сме подкрепили“, коментира Петков, който изрази още на сесията преди месец същата по смисъл политическа позиция по въпроса, която застъпват от групата „Експерти за Казанлък“. „Да вървим до край по отношение на финансирането на проекти, които сме подкрепили, призова зам.-председателят на Общинския съвет, който припомни, че при реализации от Общината проекти, за които е привлечен външен ресурс от 90 млн. лв., е абсолютно допустимо участието на Общината с 5 % собствено финансиране от 4.5 млн. лв. Общините, които не формират общински дълг, не се развиват, те са заспали общини и ние не сме от тях“, каза още Петков, който в емоционален момент сподели: „Боли ме, защото всички ние в Общинския съвет сме единодушни и подкрепяме инициативите на администрацията с гласуване за финансиране, а част от нас спекулират с това в публичното пространство“.

Повече от 2 miliona лева дълг ще бъдат изплатени от Общината през 2015-та година, максималният размер на оставащия за следващи години дълг е 11 млн. 417 хил. лв. Размерът на дълга е изчислен съобразно закона и е в параметрите на допустимото, стана ясно още от изказването на председателя на финансова комисия, репликирано на сесията по приемането на бюджета от представители на БСП с аргументи, че „дългът е огромен“, както и с декларации за намеренията на социалистите да търсят зорко „принадената стойност“ за Общината, дошла от тези проекти.

През последните три години управлението на Общината приключи и работи в момента по програми на ЕС, сред които – реконструкцията на Розариума и Тюлбето с велоалея, реконструкция на Пречистителната станция, социални проекти – строителството на домове и защитени жилища.

Бюджет 2015 е стабилен и почива на консервативна, пессимистична прогноза на приходите и разумно изразходване на средствата, категоричен бе още Драгомир Петков от „Експерти за Казанлък“.

„Трибуна Арсенал“

ШАНС!

Със съдействието и по инициатива на обществения посредник на Община Казанлък Гинка Щерева

Учебният център за обучение на водачи за всички категории пред

возни средства предоставя възможност за безплатно обучение на едно лице за водач на МПС категория „В“.

Критерии за кандидатстване:

1. Възможност за включване в курс към месец юли 2015 г.;
2. Към момента на подаване на заявление за обучение лицето да е навършило 18 години;
3. Отличен успех;
4. Да е лице от семейство с нисък социален статус или сирак;
5. Да е с постоянен и настоящ адрес в населено място от община Казанлък.

За предложения и допълнителна информация можете да се обърнете от 04. 03. 2015 г. до 31. 03. 2015 г. вкл. към обществения посредник на община Казанлък, като използвате една от следните форми за контакт:

- лично, в приемната на обществения посредник на бул. „Ал. Батенберг“ 4, ет. 3 в приемното време за граждани

(<http://www.kazanlak.bg/cat-366.html>)

- На e-mail: ombudsman_kazanlak@abv.bg

- По телефона: 0431 98 340

Резултатите ще бъдат обявени на 15. 04. 2015 г. в приемната на обществения посредник лично от представител на учебния център.

БОЗОВ С ОТЛИЧИЕ В СОФИЯ ЗА ЮБИЛЕЯ НА КНСБ

Председателят на КНСБ в „Арсенал“ Атанас Бозов, дългогодишен лидер на фирмения организация на синдиката, се завърна с отличие от честването на 25-годишнината на Конфедерацията на независимите синдикати в България. Бозов е сред отличените за активна синдикална дейност. Призовете бяха връчени официално по време на националната конференция на КНСБ, в която участваха и делегати от арсеналската организация, наброяваща повече от 4 500 членове. 8 синдикалисти от „Арсенал“ пътуваха за столицата за участие във форума за рождения ден на КНСБ, в който участваха и други казанльчани. Той се провежда на 18-ти февруари в НДК.

Арсеналската син-

дикална организация на КНСБ, която е сред най-големите в страната, е сред основателите на конфедерацията преди 25 години, припомни за „Трибуна Арсенал“ председателят Атанас Бозов.

Синдикалната конференция за рождения ден на КНСБ бе уважена от представително държавно и политическо присъствие в лицето на министър-председателя Бойко Борисов, председателя на Народното събрание – Цецка Цачева и други официални лица, поднесли своите поздравления за празника на синдикалистите.

„Трибуна Арсенал“

Николай Ибушев:

Продължение от стр. 1

...ВАЖНИ СТЕ НИ!

Тук съм, за да чуя какво мислите вие, какви са ви нуждите, за да се подобри още повече производственият процес, за да се чувствате добре. Не съм идвал отдавна тук и ви моля да ме извините за това, но имаше други проблеми за решаване. Сега съм тук, за да ви чуя, за да се решат нещата. Каквото сме хванали да правим, сме го направили добре. С тези думи изпълнителният директор Николай Ибушев поведе откритата среща с колектива на завод 4.

И първото нещо, с което се ангажира, бе да се подобрят видът и обстановката в централния стол на Завод 4. До следващата пролет той ще е в съвсем друго състояние, каза Ибушев.

Работещите поставиха и много въпроси пред менеджърското ръководство и настояха за вземане на мерки за тяхното решаване или за промени:

Да се намали на по-малко от 20 минути транспортното време за идване и тръгване от работа с цел да се облекчат майките на малки деца, за да могат да се наемат на работа; да се решат проблеми с транспорта на работещи от други населени места, докъдето „Арсенал“ не поема безплатно транспортните разходи; да се изградят стапи за хранене в цеховете, в които няма; да се увеличи мощността на ел. инсталацията в най-натоварения цех 110 на завода; да се решават по-експедитивно въпросите с доставката на заявленото оборудване за монтажните групи; да се реши справедливо въпросът с основните работни заплати на старите и новоназначени работници; да има повече места за електронно чекиране на портала на завод 4; да се решат въпросите с кадровото обезпечаване и повишаване на професионалната квалификация на заетите.

Въпросът с кадрите е много сериозен и не е в моите ръце. Трудно мога да се справя с него, каза изпълнителният директор Николай Ибушев. Той запозна работниците от завод 4 с предприятието от менеджърския екип на „Арсенал“ АД мерки за набирането на нови работници, за тяхната квалификация, за обучението на млади кадри. Информации и за стипендантската програма на „Арсенал“, за новата специалност в ПГ „Иван Хаджиев“ и трудностите, които ръководството среща с всичко това. Не можеш насила никого да доведеш, каза той. Ибушев призова работещите, които имат възможност, да мотивират свои познати и близки, за да започнат работа в завода.

От всяко дърво свирка не става, нормално е не всички новопостъпили да останат на работа тук, но хората, които уметят, нека обучават тези, в които виждат, че има желание за работа, призовава той.

Изпълнителният директор на „Арсенал“ запозна присъстващите с предприятията мерки за подобрянията в завод 4, за модернизацията и подобряването на условията и процеса на работа в Завод 4. Работи се по цялостната подмяна на ВиК-системата в завода, по подмяната на електрическото осветление с по-мощно и по-модерно там, където е нужно, и за изграждане на нови складове в местността „Каракос“ за взривните материали; работи се и по проекти за основни ремонти на цеховете, за изграждане на нови мощности, а там, където има повишен риск за някои производства - за изграждане на автоматизирани и механизирани системи за работа, които да заменят ръчния труд; в процес на изграждане е трети паркинг за нуждите на „Арсенал“ и др.

Убеден съм, че заводът е изключително безопасен като технология, но трябва много сериозно да се обърне внимание от всички по отношение на предписанията и правилата за безопасност, заяви Николай Ибушев и призова работещите в завода да са безкомпромисни в изискванията за безопасност, както към себе си, така и към своите колеги.

Пред присъстващите той изрази и изключителната си удовлетвореност от представянето на „Арсенал“ на международното изложение в Абу Даби – IDEX 2015, където интересът към фирмата е бил огромен. „Погодре да имаме много работа и да се чудим как да я свършим, отколкото да няма“, каза той и призова работещите да се настройват за още много работа и за увеличаване на колективата.

На всички поставени въпроси - писмено и устно, ръководството на завода ще даде отговори и ще приеме съответните мерки. Следващата такава среща ще е в първия работен ден на април. Ибушев призова работещите да се отзовават на срещите и смело да поставят проблемите, които считат, че трябва да се отстраняват в интерес на работата.

Нещата ще тръгнат с по-ускорени темпове, гарантирам ви това, каза той на финала на срещата, на която чу лично от работещите, че са доволни от добавките от 150 лева, изплащани за работа за отдалеченост, и от новите заплати.

Срещата не мина и без приятна изненада,

поднесена лично от заводската Баба Марта - чистачката Анка от цех 160 на завод 4. Тя поздрави присъстващите с настъпващата пролет и лично завърза на изпълнителния директор червен кадем за късмет и здраве.

„Трибуна Арсенал“ ще държи в течение читателите си за предприятията мерки от страна на ръководството по поставените въпроси.

Деляна Бобева

Двоен празник!

Двоен празник за колежката ни от управлението на Завод 3 Румяна Николова Костадинова, която отпразнува своя прекрасен рожден ден на 3 март - националният празник на България.

На хубави дати се раждат само хубави хора! Скъпа Румяна, за нас ти си повече от прекрасен човек!

Жива и здрава да си!
Честит рожден ден!

Колективът на Управлението на Завод 3

За Иван Личев - с тъга

Полковник Иван Личев е един от хората, напуснали рано този свят, които наричам колеги, партньори, професионалисти и най-вече приятели. Вярвам, че и те са останали с такива чувства към мен, въпреки трудния ми характер, особено когато става дума за професионални ангажименти.

Времето, независимо от неумолимия си ход, не е заличило почти нищо от съвместната ни работа, от разговорите, от споровете, от резултатите - добри или лоши. А са изминали 35 години от първите ни контакти.

Полковник Личев беше преди всичко Човек - спокоен, етичен, организиран. Взискателен към колеги и подчинени и най-вече към себе си. Изграден специалист, както в инженерната част на строително-монтажните работи, така и в професионалното ръководство, организация и координация на комплекса от дейности в ежедневната работа. Респектиращ подчинените си и беше уважаван от тях, защото ги ценеше, вярваше им и правеше всичко по силите си да се чувстват комфортно, въпреки напрегнатото ежедневие.

С Иван Личев ни свързваше неподправено, искрено взаимно уважение и доверие. Дължеше се вероятно на природната му доброта, умение за преценка, чувство за лично и на партньора му достойнство.

Ако това са критерии за приятелство, да бяхме, а защо не и да сме все още приятели.

Спирал да пиша, защото ще се получи като некролог, а искам това да е признание към него, към всичко, което сме правили заедно - като благодарност към тебе, Личев.

Иван Николов Иванов
бивш Директор на „Арсенал“ АД

Продължение от стр. 2

Арсеналецът Румен Денев:

ЖИВОТ В ДЪЖДА

И всяка човешка воля е „неправилна“, защото, ако човек се държи като едно с Божията воля, то той изчезва, защото вече става част от нея... – несебеси. Нечовек.

Румен Денев през 2015-та намира поле за разсъждения в онтологията, размислите по антропология и философията на историята. Днес поетът разсъждава, че вероятно времето за философско писане идва при един автор тогава, когато натрупаният опит се трансформира свободно през силата на интуицията, без нещата да се мислят прекалено отрудено. Тогава, когато знанието просто се лее от теб. Поне при Румен е така. И това личи във философските му есета, публикувани първо през 2011-та най-напред в казанльшкия сайт „5 минути“, а после – като колонка в тукашните вестници „Искра“ и „Седмица“.

За Румен е ясно, че Светът вече е свят на цялото, че отделните градове са само някакви все - негови „кварталчета“. Че – иде време „да се коват нови понятия“. Че езикът, който употребяваме, вече не е достатъчен. Че в този така бързо вървящ свят скоростта на историята е по-голяма от скоростта на възприятията и утвърждането им в езика.

Но и в днешния скромотечен свят Румен продължава да обича Пушкин, Уолт Уитман и Адам Мицкевич. Да чете Омир, Вергилий и Овидий. Да се радва на живота, както дете се радва на приказка, като един Питър Пан, момчето, което, родено за цялото човечество в мислите и фантазиите на своя автор – Джеймс Матю Бари, никога няма да порасне. Именно чудодейната смесица от въображение и реалност у Бари е онова, от което Румен продължава да се очарова... – Илюзията... Оня страшно красив ръб между действителност и фантазия, по който върви животът на истинските поети. Преди да скочат във Вечността. Въщност, да се завърнат у дома си. Дом, който Бог не за всеки отваря.

Диана Рамналиева

Усмивката на Капка:

ОБИЧАЙТЕ СЕ!

„Техникумът си беше сериозна школа“, казва Капка, днес технолог към 1/300 - място, познато повече като „новия пружинен“ цех – по думите на Колева „едно от най-хубавите места в „Арсенал“. Въщност, за нея „Арсенал“ си е единственото хубаво място, където е работила цял живот, защото то ѝ харесва веднага след идването тук и никога не е мислила да го напуска. Работата в „Инженеринг“ – я увлича веднага. Млади хора, професионални възможности, ентузиазъм. Но за Капка си остава решаващ мотив умението на ръководството на това звено, да „запалва“ хората за работа. Тя не крие, че това „запалване“, отключването на хъса за работа до голяма степен е дело на тогавашния шеф на звеното, днес изпълнителен директор на „Арсенал“ Николай Ибушев, който на времето: „Събра млади хора с техническа подготовка, лично направи подбора, успя да изгради колектив, невероятен екип!“. Вече с опита си от почти три десетилетия тук, Капка е убедена, че: „Много зависи кой е началникът“, кой те възвежда в работата и те учи да работиш. Не просто като изпълнител, а като част от добър екип. Та, почувствали себе си още в началото като част от един невероятен екип, Колева признава: „Къде да напускам?! Работата в Инженеринга беше интересна – от строителството до оборудването... Изпълняваме

интересни договори, за пръв път тук още тогава започнахме работа на компютър, колективът беше страхотен,

тя е Капка. С това рядко срещано име е достатъчно веднъж да я срещнеш и вече си я запомнил. Но не е само от името – едно слънчево момиче продължава да живее в нея години след прехвърлянето на възрастта на младостта. Възрастта не е проблем, когато живееш с разбирането, че „Човек трябва да се харесва!“, – научават тайната на искрена усмивка и къдрявия смях на това пораснало момиче. Истината е, че порастването за нея се е случило в „Арсенал“, където идва след гимназията и завършения после казанлъшки техникум, който „кове“ мнозинството от кадрите на оръжейницата.

просто няма за какво да се скараш с някого, работеше се с удоволствие, а ръководството умееше, знаеше как да ни стимулира“.

Наистина – супер!

С тия две думи Капка Колева не просто си спомня, личи ѝ, че тя и сега така се усеща: „Супер!“. Като сто процентов Водолей, тя признава, че за нея са важни приятелството, усещането да се чувства обичана и да има подкрепата, която дават най-близките хора. Капка не крие, че има тази подкрепа. И обич. А и от бликащата от нея радост, която няма как да се скрие, личи,

че и Капка не пести обичта и подкрепата си за хората край себе си. „Когато човек

е важно, защото, както рожденчикатказва: „Тъжно ми е, че не са щастливи хората напоследък... лошотията, злобата... са нещо страшно и наистина понякога избухват от възмущение...!“. За „слабостта“ си да избухва от възмущение по повод предната житетска несправедливост, Капка си признава, че винаги се извинява, ако е изнервила ситуацията край себе си. Но личният гняв от несправедливостите остава. Капка има обаче противоречие за него – не спира да търси хармонията в отношенията. Да търси първо доброто. И го намира. В грижата за родителите, за любимия човек, за приятелите! Повечето от тях е открила в „Арсенал“. Заедно са били и в работата, и в празниците: „Толкова много сме ходили къде ли не... Беше задължително!“, шегува се технологът от 1/300. Колева е работила малко и в Завод 5, пак – сред технолозите, които я изумяват с професионализма си. И с човечността си. Същият професионализъм и човечност тя и сега вижда сред колегите, с които заедно се обучават в курса за повишаване на квалификацията, който „Арсенал“ провежда със своите специалисти съвместно с български университети. Три пъти седмично Колева отделя време за този курс, където, признава, че всичко е интересно и полезно, но и – не лесно. „Всички сме доволни“, обобщава тя. Технолозите са доволни

и защото ръководството им отдели специално внимание в последната година: увеличаването на възнагражденията и осигуряването на достатъчно работа с фактори, които удовлетворяват професионално.

„Имаме много работа, получаваме оценка за труда си, отиваш на работа с удоволствие и се чувствува пълноценен, когато работиш“ – тази прости, но – затова съвършена и проверена в практиката теорема на щастие, за Капка е допълнена от личното: „Човек трябва да се харесва! Да обича и да бъде обичан!“. Тази „теорема“ решава задачата на живота на Капка и в един резултат, видим с просто око: тя е щастлив човек. И това прозира, както в пъргавия поглед, така и в сърдечната усмивка, която току тича по лицето ѝ. Даже небесносиният шал, небрежно преметнат през врата, издава радостта от живота, която Капка Колева непременно иска да открива и у хората край себе си. Радост в разразителната усмивка, така нужна на всяка жена. Всеки ден, но – особено на празник. Било то личен, било пък и 8-ми март. „Трибуна „Арсенал“ се усмивка с усмивката на Капка днес с тайната надежда тази усмивка да е щастливо заразителна и да се появи на лицето на всяко пораснало момиче от хилядите, които всеки ден минават портала на казанлъшка оръжейница.

Диана Рамналиева

Интервю с Таня Попова - правнучка на Райна Попгеоргиева, Райна Княгиня

МОЯТА БЪЛГАРИЯ НЕ Е МОЯТА ДЪРЖАВА

Разкажете ни за Вашата родова връзка с Райна Княгиня.

- Да, такава кръв, от нейния род, тече в жилите ми. Моята прабаба по майчина линия Анастасия Футекова, по принцип всичко върви по женска линия, е първа братовчедка на Райна Попгеоргиева, която всъщност се казва Райна Футекова. Тя и моята прабаба са от двама братя деца. Може би от нея е останало или е ген, не знам какво е, любовта към българската шевица. В моя род всички жени бродират и шият. Райна Попгеоргиева е била учителка, а моята прабаба е доста по-малка от нея, но именно тя, моята прабаба Анастасия, е онова момиченце, което е помагало на Райна да ушият знамето за Априлското въстание, за да е готово, когато дойдат въстаниците. Затваряли са това момиченце в тайника, за да помога. Моята прабаба, от която нямам снимка, за жалост, и моят прадядо са били много интересни хора. Прадядо ми – Георги Балабанов, едва на 16 години се е записал като опълченец на Шипка. Това е съпругът на тази Анастасия. Той също като баба е от Панагюрище. Като опълченец се записва, но не под своето име, защото е малък и е нямало да

бъде записан. Той обаче праши това. Майка ми е разказвала, че дядо е участвал в боевете, имал и награда с надпис от генерал Скобелев. лично генерал Скобелев му е подарил сабя с инкрустация. За мен е учудващо и нямам информация защо са го направили така, но дядо е погребан с ордените си, със сабята си, с калпака си, който е бил с руския кръст. Това са родители на моята баба. Тази малка помощничка на Райна Футекова, Райна Княгиня – Анастасия, и Георги Балабанов, са родители на моята баба по майчина линия. За жалост, временето са били такива, че нико от тях като семайни реликви не е останало на наследниците. Пазя единствено парче течно злато, което имам от моя дядо, известният като Иван Златния от Пловдив. Той е държал ресторант „Астория“ в центъра на града. Работил е известно време, след като се връща от лагер в Белене, в една от пловдивските фабрики в района на т. н. „Капана“. Там именно създава това течно злато и формулата за него. Тетрадката, в която той си води записките, изчезва, вземат му я милиционерите, но това, което е в главата му, като формули, опит си остава. Та само това имам от рода и

ще го предам на децата си.

Казахте, че във Вашия род всички жени бродират. Вие какво бродирате?

- О, много неща. Но нямам време за тези работи. Баба беше ми направила за завършването на 8-ми клас една бяла копринена блуза с бяла бродерия. Беше много красива. Майка ми – за завършването ми на 11-ти клас ми направи една страхотна рокля, която все още е „живи“.

И пазите тази рокля?

- Да. Моята дъщеря също облече тази рокля по един празничен повод, докато бяхме в Испания /в Испания Таня Попова е по времето, когато съпругът ѝ о. р. полковник Радион Попов е военен аташе/. Пазя я, защото тя ми е много скъпа. Роклята беше бяла, с българска бродерия. Тази рокля, ушита ми от майка за бала, ми послужи и за годежна рокля. Искам да е дълга и тогава я срязахме в талията, за да я удължим с шифон.

Въщност, Вашата майка Пенка е истинската, пряка внучка на Райна Княгиня?

- Да.

А името Райна носи ли се

още в рода Ви?

- Не знам. Нямам информация за това. Нашият род по принцип е доста голям. Името на баба ми от този клон на рода, Анастасия, е доста популярно в рода ни. Самата Райна, която е била омъжена за Васил Дипчев, който е бил кмет на Пловдив, е имала петима синове. На двама от тях не се знаят гробовете им. Изобщо, децата на Райна Княгиня имат трудна съдба. Най-големият ѝ син – Иван Дипчев, е осъден на смърт от Народния съд и умира в лагера в Ловеч. Вторият ѝ син – Васил, е бил машинист на торпедоносца „Дръзки“ по време на Балканската война и участва в торпедирането на турския крайцер „Хамидие“. И за него нищо не се знае, нито гроб, нито място.

Нещо останало ли Ви е в рода от тези славни предци?

- Да, за съжаление, само спомените ми от майка ми и баба ми. Дори баба ми, която е била много хубава и са я казвали „ханъм беат“ – фини, хубава жена, нямаше много време да ми разказва, понеже си отиде твърде рано от живота. Дядо ми също. Бях едва на 5 години, когато той почина, въпреки това и спомените са много живи. Доколкото знам

от тези разкази на баба и майка ми, Райна е страдала много от освободена България. Въпреки това е била щастлив човек, макар и измъчена, тъй като сама е отгледала децата си. Останал е вдовица млада, когато най-голямото ѝ дете е било само на 13 години. Сама се е борила, сама се е справяла с живота. Доколкото знам, е поддържала тесни връзки с вдовицата на Христо Ботев – Венета. Спомням си, че майка ми беше горда за това, че носи в кръвта си такава частичка от този род, защото тя не се губи. Майка ми рисуваше и бродираше хубаво. Спомням си как тя изрисува в началото на 60-те години една шлиферна рокля с избродирани кученца. Това си беше нещо невиждано дотогава. Някъде в едно списание майка ми видя такава рокля и си нарисува върху черен шлиферен плат с маслени бои китайските мотиви. Стана една невероятна рокля. Много съжалявам, че тази рокля така и не доживя тези времена. На мен също ми бе направила подобна рисувана рокля с маслени бои, с етюди от приказки. Всички ми завиждаха за тази рокля.

Продължава на стр. 7

КАК ДА ИЗВЛЕЧЕМ ПОЛЗА ОТ ЖЕНКАРЯ

Вкапризния март сме. Според мъжете, женският месец, в който всичко е възможно. И просто. Според жените - в техния месец, в който всичко им е позволено. Поне така изглеждаше уравнението допреди 20-тина години, когато светът се делеше на Западен и Източен, работата на мъжка и женска, а жените - на наши и общи.

Последното мъкнеше след себе си куп неразбории и недоразумения, драми, истории, вицове, много от тях достойни за поредна „Ана Каренина“ или „Червено и черно“. Но това беше преди. Днес живеем в хиперактивен свят, в който жените са мултифункционални, а мъжете метросексуални.

Казано иначе: пълна драма откъм каша на ценности, правила, порядки и норми.

Което пък превръща светът ни в пъстро колело, а нас, човеците, в пъстри пионки от огромен лунапарк, в който мъжно намираме правия път.

Затова навръх празника на жената, майката, сестрата, любовницата, колежката или просто тази до вас, ви предлагаме един по-безощаден поглед към наръчника за полова комуникация. Ведро, шеговито, леко саркастично и... вярно. Особено, ако сте от категорията на онези, които се познат в текста.

И така: Как може да се извлече полза от категорията представители на мъжкия пол, наречени на простонароден език свалячи?

Както при всеки биологичен вид, женкарите се делят на подгрупи и видове. Вратът трябва да се познава по лицето.

Сексмашината

Неговите желания са прости, а целите - ясни. По-точно, всичко това се намира в органично единство. Важното за него е да преспи с теб. Ако не с теб - с твоята приятелка. Ако не се докопа и до нея, може да е съседката и изобщо, всяка жена, която попадне в полезрението му. На женкарите от този вид всички жени им се струват красиви, във всеки случай у всяка една те намират плюсове. За тях са важни не красотата и не умът, не обаянието, а... полът.

Инструкция за експлоатация:

Не си заслужава да се омъжваш за такъв ловец, но все пак най-доброят начин да намериш утеша при създалото се положение, е твоето съпружеско легло. Женкарите от този вид обикновено са много нежни и са изкусти в сексуалните игри и не им липсва опит. Главното е да не смесваш секса с никакви емоции и да се разделиши с него леко и приятелски. До следващата нужда от спешна сексуална помощ.

Ако правиш всичко това правилно, от тази вечер ще ти останат изключително приятни спомени.

Интриганть

Тук нещата не стоят така ясно и просто като при "сексмашината". Тези мъже могат да се смятат за най-опасните. Те са вредни - най-вече за психическото ти състояние. Работата е там, че леглото за интриганта има второстепенна роля. Неговата задача е да накара жената да се влюби в него. Горещо, искрено и страстно. Самият той, естествено, остава съвсем хладен. Преследвайки тази цел, интриганть не се спира пред нищо, поставя капани и оплита с интриги своята жертва!

Той обожава играта на гоненица и догадки - ти бягаш, интриганть след теб; ти си с него, той изчезва от полезрението ти. Но, след като целта е достигната и жертвата е повалена, на него вече не му е интересно.

Инструкция за експлоатация:

Да рискува да използва представител на този вид за свои цели може само много сдържана и внимателна жена. Ако ти си много опитна в любовните игри, можеш да се опита да надиграеш интриганта. Работата е там, че колкото и ловко да са изплетени мрежите им, тези мъже действат горе-долу по един сценарий. Щом се опиташ да се сближиш с него, той се плаши и се скрива, тъй като не може да си позволи да даде воля на чувствата си. Толкова е горд! Но щом се отдалечиш, той се хвърля след теб, увлечен от непобедимата страсть. Тези игри ще продължават дотогава, докато жертвата му не падне безсилна.

На хората, изпълнени с авантюристичен дух, това доставя огромно удоволствие.

Дърдоркото

Обича да бъбри на най-различни теми, разпалвайки собственото си въображение и възбуджайки фантазията на въпросната дама. Въщност, няма на какво толкова да разчиташ при такава среща, защото, ако самата жена се опита да направи някаква сериозна крачка, този вид женкар може да се изплаши и да напусне бойното поле. По своята същност той прилича на яростна активистка, само че облечена в мъжки дрехи.

Ако обектът на неговите въздишки го отблъсне, той веднага губи интерес, защото представителите на тази група женки изобщо не могат да се борят за жената сериозно, да извоюват вниманието ѝ или да я отнемат от някого. Мързеливи са за такива неща. Всичките им опити за сближаване имат само показен характер - те просто искат да бъдат център на женското внимание.

Инструкция за експлоатация:

Той е незаменим вариант за запълване на пустотата, когато съпругът ти те е изморил, еднообразието в отношенията ви те кара да се държи хладно и ти се иска нещо "по-пикантно", но истинската изневяра не влиза в плановете ти. С този дърдорко можеш да отидеш на ресторант, да се насладиш на един разговор и на учтивите му комплименти, той дори може да се осмели да те погали по коляното, промъквайки ръка под покривката на масата. Но! Ти ще се прибереш във възкачи, вкусила само от приятното мъжко общество, без да престъпиш границата на съпружеската върност.

Романтикът

Този мъж витае в облаците. Той обича не конкретната жена, а създание, изградено от неговото въображение, пред което да произнася патетичните си речи и периодически да обещава, че ще извърши някакъв подвиг. Изобщо той се увлича от самия процес като такъв. Щом целта бъде постигната, интересът му към жената се разсеява като мъгла.

Инструкция за експлоатация:

Ако цял живот си мечтала някой мъж да ти посвети стихове, да ти пее песни, да ти прави серенади под прозореца, това е твоят звезден час. Само че не се отнасят към всичко това прекалено сериозно. Ще бъдеш "царицата на света" само за известно време. Но какво от това? Използвай момента, приемай комплиментите, наслаждавай се на лунната светлина и шампанското. Важното е да не приемаш този мъж много сериозно, защото по принцип това е една от най-страшните грешки в отношенията с женкарите.

Спортистът

Той просто е спортист, който гони рекорди. Като тънък познавач на психологията, преценява всяка жена и, както се прави това при риболова, хвърля стръвта, залавя и мия в тигана. Всичко това той прави с бясна скорост.

Разпознаването на спортиста е леко заради неговата проприяност, деловитост и явната натрапчивост, с която се опитва да завърже с теб бързо запознанство. За разлика от интриганта, който не търси лесните пътища, този мъж интуитивно избира жените, които лесно може да заинтригува. Да живее количеството, не ме интересува качеството! Това е неговият девиз, към който той се придържа и когато споделя победите си в разговори със също такива спортни типове като него.

Инструкция за експлоатация:

Цапни го по мутрата! Нали не искаш някаква пияна мъжка компания да предъвква подробностите от интимната нощ, прекарана с този мъж, както и всички подробности от анатомията ти? Да, но точно с това обожават да се занимават спортистите, когато са сред приятели. Такъв начин за прекарване на времето им доставя не по-малко удоволствие, отколкото самото "сваляне" на жената...

Неуспешият ентузиаст

Това е най-бездобидният вид женки. Те с несекващ ентузиазъм продължават да тичат след всяка срещната жена и непрекъснато се влочат след дамите, натрапвайки им със своята мечешка грация. Често след неуспешен опит за сближаване на любовния фронт, ентузиастът започва битка за сдобиване с приятелка в лицето на въпросната дама, като при това често старанието му се увенчава с успех. Тези мъже не са надарени с прекалено мъжко самолюбие и са добродушни, поради което към тях трябва да се отнасяш съвсем спокойно.

Инструкция за експлоатация:

Отначало неуспешият ентузиаст ще те забавлява с неумелото си ухажване, след това ще започне да те дразни. Но ако не го отхвърлиш окончателно, той наистина може да се окаже един от най-добрите ти приятели, на чието рамо можеш да поплещеш, когато преживяваш истински любовни неуспехи. Тези мъже са простодуши по характер, те няма да те лъжат и винаги ще ти се притекат на помощ. А в случай, че истинският ти кавалер те остави сама за известно време, неуспешият женкар ентузиаст е изключително подходяща компания за дискотека или за раздумка в кафенето. Ако у теб възникне желание да пофлиртуваш, и в този случай ентузиастът няма да излъже надеждите ти.

"Трибуна Арсенал"

Честито!

Деница и Иван Мирчеви

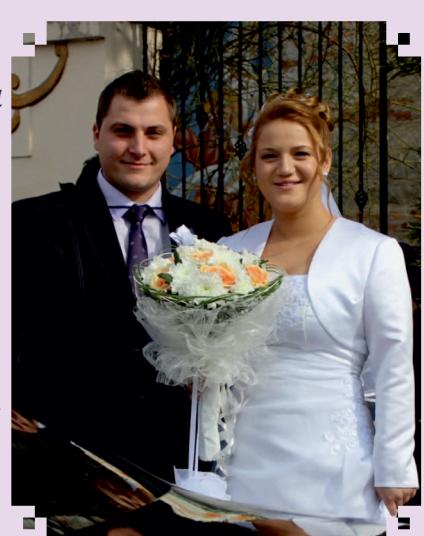
Съкло младо
семейство!!!

Джакпотът ви се
падна вечно, харчете го
със пълни шепи!

Желаем ви красива
приказка и много смях,
Любов и щастие да са
сред тях!

Път дълъг ви очаква
осеня с рози и бодли,
където всичко ще ви
сполети!

С хиляди искрени
пожелания!!!

Колегите от ИО на завод 1
22.02.2015год.

Интервю с Таня Попова - правнучка на Райна Попгеоргиева, Райна Княгиня

Продължение от стр. 5

МОЯТА БЪЛГАРИЯ НЕ Е МОЯТА ДЪРЖАВА

Това твърди правнучката на Райна Княгиня - биологът Таня Попова

На Вас какво Ви е останало от духа на този род?

- Навсянко войводският, бунтарски дух. Биткаджия съм, макар и зодия Рак. Кръвта вода не става.

Как в това време сега да си опази човек корените?

- Като в онова време. С въстание и байраци.

А учители има ли в рода Ви, като Райна Княгиня? Макар и учила за акушерка, тя всъщност става учителка и видна общественичка.

- Да. Даже дъщеря ми също е учителка. И родът ни е с повече жени.

А защо България бързо забравя героите си?

- Наскоро прочетох мисъл на Атанас Буров и много ми хареса: че българинът може би ще тръгне по-стремглаво напред тогава, когато изостави онази си черта, свързана с намерението му да мине малко по-леко, гратис, за да върви напред. Той не бива да върви гратис. Трябва да се спазват законите, но не само от някои, а от всички и да ги уважаваме. По-добре един лош закон, отколкото беззаконие.

А Вие вярвате ли в българското правосъдие?

- Да, колкото и да звуци невероятно и противно на всеобщото мнение, аз вярвам в българските закони. Знаете, че семейството ми бе доста потърпевшо от куп несправедливости, но българският съд се произнесе безпристрастно и отсъди, според нас, справедливо. Не знам дали е случайност, но до този момент сме попадали на съвестни представители на съдебната ни система. Имам предвид двама бивши министри – на външните работи и на отбраната. И те си получиха заслуженото. Съжалявам само, че в България няма регресивен иск, всеки да си плати за стореното.

Вие сте наследничка на фамилия, ушила знамето за най-важното българско въстание. Знаме или кръст носи сега родът Ви?

- Не знам. Аз обичам една друга приказка, че всеки трябва да си носи раницата.

Вие сте биолог по професия, дълги години сте работили като хематолог, но в момента се занимавате със земеделие. Отглеждате рози и лавандула, изграждате и семейна розоварна, а сте градско чедо. Откъде тази страсть към земята?

- Никога не съм си представляла, че ще се занимавам с рози. Никога не съм живяла на село. На времето, като деца, имахме поръчения през лятото – да имаме по 10 дни в селското стопанство. Аз ходех при моя дядо по бащина линия, за да работя. Спомням си, че нижехме тютюн, но понеже бял малка, аз все отивах в каруцата, за да спя. Затруп-

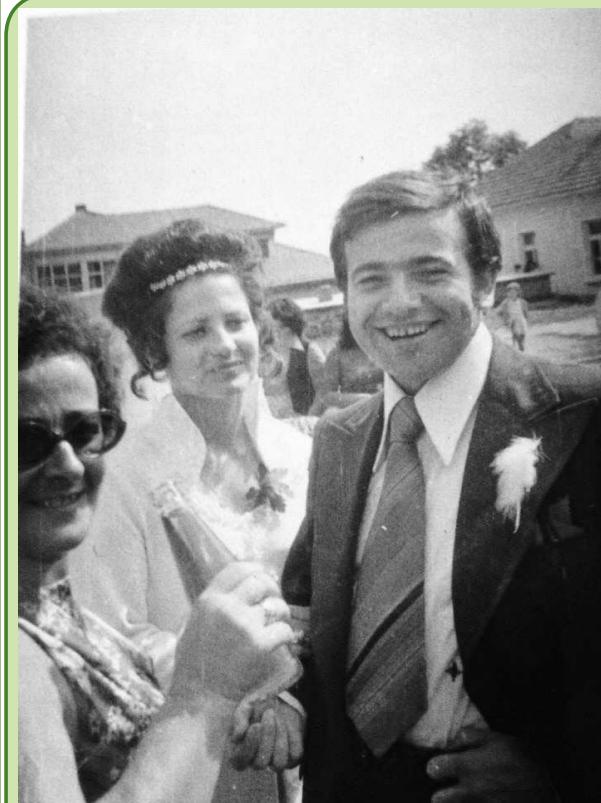
ваха ме в каруцата, да не ми е студено, после нижех с тях тютюн. Иначе, нямам опит в селското стопанство. Той се появи сега, преди няколко години.

И как?

- Това е благодарение на моя съпруг. Аз съм тук снаха от много години. Обичам цвет-

а тази година трябва да тръгне и розоварната. Градим я вече няколко години.

Следвали сте Вашия съпруг в неговите мисии като човек и като дипломат на много места в света: Европа, Азия, Америка. Две от дъщерите ви са в Америка. Къде Ви е мястото?

по-известна като Райна Попгеоргиева или Райна Княгиня, от Панагюрище.

Срещаме се с правнучката Таня в кратката й пауза между полет за Санкт Петербург, където посрещна Националния ни празник - 3-ти март, в трескава подготовка за нароченото за ден по-късно официално откриване на български магазин за козметика, етерични масла и българска парфюмерия - „България Beauty“. Събитието беуважено и от генералния консул на България в Санкт Петербург.

Днес правнучката на жената, ушила знамето за Априлското въстание, със заветните „Свобода или смърт“, се разкъсва между грижи по розовите си и лавандулови полета, работа в офиса и подготовка на докторската си дисертация, в която ще обобщи научен опит. Амбицията на Таня Попова е да докаже, че има начин маслодайните ни рози да цъфтят не по 22-25 дни, както е обикновено, а по 55 дни.

Наследничката на Райна Княгиня има 3 дъщери, внук и внучка.

тята, а този бизнес го приех, след като почина братът на моя съпруг - Иван Попов. В началото не знаех как ще се развият нещата, всичко беше като в един сън. Загубихме един много скъп човек. Между двамата братя имаше много силни чувства, а за мен той бе като един по-голям брат. Той бе първият от семейството, който ме видя и ме одобри. Имахме едно много хубаво приятелство. Иван Попов бе инженер и работеше в „Арсенал“. Има сериозен принос в базата за развитие на „Арсенал“.

Ако човек не ви познава и ви види през активния период на полето, е трудно да предположи какви хора сте и каква кръв тече във вас. А българинът е човек, който обича да робува на клишето. В първия момент е леко стъпващо човек да види заместник-министр на външните работи зад трактор на полето или над казан, при розите, за претнат крачоли. Вие не-единократно сте показвали, че сте над това, над клишетата. Това пречи ли Ви?

- На полето човек трябва да изглежда като човек на полето. Имаме над 210 декара с рози, 120 декара с лавандула.

Очевидно някъде в света. Не смяtam, че човек трябва да остане на едно място. За да може да се развива човек, той трябва да пътува, да не стои на едно място.

Наблюдателен човек сте. Какво Ви харесва и какво не в днешната българка? И има ли бъдеще тази българка?

- На днешната българка й е трудно. Тя самата малко трудно може да се сложи в един образ. Но жените, които аз харесвам, защото искам да принадлежа към тях, са амбициозните, отмерени, умни, възпитани, интелигентни, които не се дават лесно. Аз се радвам, че имам възможност и на моите години, на една почетна възраст, да имам възможност за първи път да се срещам с много стойностни жени. Не знам чия е тази работа - на господ или на някой друг, но приказката, че господ среща човек с човека, много ми харесва. И се радвам, че имам възможност да имам част от качествените хора в България - като приятели, познати, съмишленици.

А съзирате ли в този кръг и сред тези срещи онези българки, които днес могат

да извезат важно за народа ни знаме?

- Да. Определено, да. Има такива хора. И не бива да губим надежда, че ще продължава да ги има.

И могат да му платят цената на това знаме?

- Да. Могат. И могат да отго-

Свобода или смърт! Ако Вие сега трябва да извезате знамето, какво ще пише на него?

- А дали ще ми стигне знамето за това, което искам да има на него? Когато Райна е везала знамето, е имало много повече светини, а сега светините изостават. Скрити са или ги няма изобщо.

... но няма да е Свобода или смърт?

- А защо пък не?

И пак стигнахме до същото... след почти 140 години?

- От позицията на днешното време бих искала - това, което ми се ще да видя в родината си: малко повече скромност, малко повече интелект, малко повече загриженост за другия. С тези ценности, с които някога хората са умирали на уста, но... Не знам обаче дали ще звучат съвременно. Не е модерно май това сега, защото сега са модерни други работи.

Как съхранявате паметта на славния си род за Вашите внуци?

- Имам едно такова обещание - да напиша книга за рода. Организира съм вече работата за написването на тази история, на моя род и на рода на моя съпруг - Радион Попов. Има доста интересни неща, които стават за книга и ще намерят място в тази книга. Внуците ни трябва да знаят кои са. Затова искам да я има тази книга. Така, както аз съм живяла с разказите за дядо ми, който ми даде страшно много любов. И която любов още ми държи. До ден-днешен живея със спомена за него.

Ако сега трябва да се върне животът обратно, по същия начин ли бихте го живели?

- Да. Същия съпруг, същите деца, същите внуци искам. Някои неща, може би промените, ще са козметични. Но хората, с които искам да живея, са тези. Бих искала, ако можеше, да удължа живота малко на моите родители, защото те твърде рано си отидаха от живота. И щях да задавам повече въпроси. Малко въпроси сме задавали някога. И много като че ли не бяхме научени да си признаваме, че обичаме някого, нещо. А човек като че ли има нужда точно това да чува по-често. И да си знаем повече родовете. За да ни е по-интересно да живеем и да сме тук. И да сме по-паметни. Гледам, че се втурват младите хора с много по-голям ентузиазъм към чалгата в живота, отколкото за неща, като например към великия Левски. Прясна е сега дискусията за него. Левски, който е бил предаден от четирима българи от съдебния състав. Били са само четирима българи в целия съдебен състав и те са го предали. Турци са се въздържали от това нещо, а българи са го предали. Невероятно е това нещо. И сега е същото.

Деляна Бобева

МАРИЯ АТАНАСОВА

ПЪРВАТА ЖЕНА В СВЕТА – КОМАНДИР НА ТЕЖЪК ТИП САМОЛЕТ

Авиацията – романтика или професия? Първата българка – командир на пътнически самолет, попада в авиацията съвсем случайно.

Мария Георгиева Атанасова е български летец, първата българка – пилот в гражданската ни авиация. Родена е на 26 декември 1926 г. в с. Калековец, Пловдивско. Завършила Висшето военно въздушно училище в Долна Митрополия. Във въздуха прекарва общо 13 999 часа. През 1967 г. е удостоена с орден „Герой на социалистическия труд“ и с орден „Георги Димитров“. През 1966-1971 г. е народен представител в V Народно събрание.

Умира на 74 години на 11 април 2000 г.

почнал да пита командащите един по един. Те отговорили, че няма жени в армията. Димитров попитал заместник-министъра, той казал, че нищо

в света, успяла да приземи при екстремни условия тежък пътнически турбовитлов самолет Ил-18 на лондонското летище. На борда имало 73-ма пътници. Пристигнали репортери, вестниците гърмели, разказвали за „първата жена-пилот, кацнала в Лондон при тези ужасяващи условия с тежкия си самолет“.

Само напред. И малко нагоре! Като човек Мария била сдържана, немногословна, но със сила воля. Тя не приличала на някои свои колежки от правителствения авиаотряд 28, написали в края на живота си пикантни мемоари за времето, когато са превозвали по въздуха червените величия. При нечовешките натоварвания, които е имала, физиката и психиката на Мария Атанасова останали железни до последно, независимо, че никога не е спазвала режим. Не знаела какво е лекарство, пиела само билки. Отлично познавала целебните треви и сама правела отвари за цялата си рода. Не избягвала категорично обаче алкохола. Чашка-две хубаво вино или домашна ракия я вдъхновявали да се отдаде на спомените. Но – никога не гледала назад. „А само напред – поточно напред и малко нагоре!“, уточнявала Мария Атанасова – първата българка, „издигната“ се до командир на пътнически реактивен самолет.

В пенсия? В социалистическите години животът й премина като в приказка. През 1974 г. обаче без много уговорки е пенсионирана. Огромният опит се оказва неизвестен за възхваляващите я. Като компенсация я пращат в бюрото на БГА „Балкан“ в Амстердам, където Атанасова работи през следващите 4 години. Въпреки че

смята столицата на Холандия за най-хубавия и подреден град, не пожелава да остане да живее там.

В с. Солища. Въпреки славата, тя упорито страняла от светската суета. Предпочитала самотата. Заселила се в родопското селце Солища, където прекарала по-голямата част от последните си години. Съвсем сама построила двуетажната си къща. Любимото й занимание било да събира камъни. Най-ценен в колекцията й бил тракийски оброчен камък, намерен в местната река. Нарекла го „Слънчевият камък“, но за съжаление водата го отнесла, преди да успее да го приbere в двора.

Срещи с феноменалното.

Последните й придобивки били два огромни къса с железна руда в тях. Според Мария, те станали причина съседката й Шинка да се обърне с колата си близо до тези камъни. Изключително силното магнитно поле въздействало и върху автомобилите, и върху психиката на шофьорите. Те получавали халюцинации и се отклонявали от пътя.

Като дългогодишен летец, са-

осленен от силната светлина. След като кацнали, Атанасова веднага провела оперативка, за да обясни на подчинените си – мъже, че трябва да затворят очи, щом чутят грохот.

От 1990 г. до смъртта й през 2000 г. всяка публикация за нея разказва и за феномена, който я споходил. Започнала да рисува картини, да чува гласове и да контактува с извънземни, които казвали, че била част

Първите дами на българската авиация

Първата жена в света, участвала в боен полет, е българката Райна Касабова.

Полетът е през 1912 г. със самолет „Воазен“, продължава 43 минути. От самолета Райна хвърля позиви за спиране на кръвопролития над позициите на противника в Одрин.

Първият полет на жена с безмоторен самолет в България принадлежи на Мария Стефанова - Маркова. Първия си изпит за безмоторен летец тя полага през 1938 г. на самолет „Църглинг“ 33.

Първата жена-пилот на военен реактивен самолет е Емилия Гърбова. Тя е летяла 30 години във военната и спортната авиация, изпълнила е 12 321 полета с 3 450 часа, военен летец инструктор I клас.

Първата жена-летец, излетяла самостоятелно на моторен самолет, е Мария Недялкова. Това събитие е през 1947 г. Последвана е от Теофана Крил и Дора Мочкова.

Едни от първите жени в българската авиация са Марина Попович, наричана от колегите си Мадам МИГ, и Деска Недялкова.

Марина Попович

Мария Недялкова, Теофана Крил и Дора Мочкова

матата тя често се сблъсквала с природните стихии и феномени. Кацала е в най-невероятни и невъзможни условия, вкл.

на сняг, само с един работещ двигател... Особено опасно било навлизането в буреносен облак. Веднъж, точно до кабината, проблеснала мълния. И помощник-пилотът започнал да говори, че това са извънземни.

„Бих му един як шамар да се опомни“, признала по-късно Мария. После обаче видяла очите му – човекът бил направо

от галактически експеримент. Притеснила се за разсъдъка си и се подложила на прегледи. Лекарите казали, че нищо й няма. Другите обаче приемали нееднозначно тези способности. Дори я забъркали в афери за психофизиология, което я огорчило много дълбоко...

Мария Атанасова си отива от света тихомълком – забравена и без да се е качвала на самолет от 26 години...

Мария Рашкова

За връзка с редакторите на „Трибуна Арсенал“:
Деляна Бобева: 0882 98 70 13, e-mail: didab@abv.bg
Диана Рамналиева: 0882 98 70 14, e-mail: diana_ramnaleva@abv.bg
Мария Рашкова: 0882 98 70 12; Първолета Петкова: 5 74 55